

Când nu locuia la ei în casă, Marea îi plăcea mai mult de bunică-su. Într-o după-amiază, o luase de la școală, merseseră la el acasă, mâncaseră, pe ea o lăsase să doarmă și el plecase. Mara avea nouă ani și îl urmărise. Într-o mână ducea o valiză și ea a știut că e o întâlnire importantă. Se grăbea, a trecut pe roșu de trei ori și ea a făcut la fel. Nu știa niciun prieten de-al bunicului, o știa doar pe o vecină la care urca uneori, așa că era vorba de altcineva, și-a zis ea. Aproape trebuia să alerge în urma lui. El nu se uita nici în stânga, nici în dreapta și ținea bine valiza. Mara și-a dat seama că nu mai recunoaște zona. Îi venea să-l strige, dar credea că s-ar supăra pe ea. Obosise și o rodea un pantof, își pusese tocmai pantofii cei noi și albi primiți cadou. Când îi purtase prin casă îi veneau foarte bine, toată lumea o felicitase și ea se privise din față și din profil în oglinda mare din dormitorul părinților, iar acum se transformaseră în niște dușmani care o împiedicau să țină pasul cu bunicul și, la o adică, dacă se pierdea pe străzi era numai din cauza lor. Nu putea să se oprească să se uite dacă era deja înroșită partea de sus a călcâiului, bunicul se tot îndepărta, iar ea știa că nu se mai poate abține mult, că o să înceapă să plângă și o să-l piardă pe bunic.

Bunicul s-a oprit în dreptul unui geam la nivelul trotuarului, s-a aplecat, a deschis valiza, a scos un pachet și a început să cheme în șoaptă pe cineva:

— Lili, hai, vino.

Mara a uitat că nu trebuie să se apropie prea mult ca să n-o descopere, și-a lungit gâtul spre fereastră și aștepta cu gura căscată să apară cineva. Bunică-su s-a întors spre ea și s-a ridicat, lăsând pachetul pe pervaz. S-a mirat, dar nu s-a supărat, iar ea i-a arătat călcâiul roșu. Și-a frecat barba un timp, apoi s-a descălțat și i-a spus să-și pună pantofii lui. Mara a râs.

— Sunt prea mari și sunt de băiat. O să râdă lumea.

Pe urmă i-a probat și nu mai simțea usturimea din călcâi. S-au întors acasă, ea târșâind pantofii lui de bunic și el în șosete albe pline de praf și cu pantofii ei în valiză. N-a vrut să-i spună cine e Lili, dar a întrebat-o dacă știe din ce e rochia ei și ea a ridicat din umeri și a răspuns sigură de ea:

— Bumbac, așa zice mama.

El a pupat-o pe păr.

— Ți-a spus și unde e Marea Aral? i-a zâmbit și atunci Mara a spus:

— E pe hartă.

Pielea de pe obrajii lui s-a ridicat și el a închis puțin ochii în timp ce râdea.

— Eu nu știam la vârsta ta. Am aflat când am crescut și am plecat la cules de bumbac în Uzbekistan. Ce caraghios mi se părea numele ăsta, o glumă, ziceam, cum să se numească așa o țară, și totuși acolo am fost. Sigur ai văzut vreo floare de bumbac, dar n-are a face cu ce făceam noi, toți se plâneau. Aveam pielea scrijelită mai ceva ca... Dar dac-aveai timp, pe furie, să nu zică supraveghetorul că stai degeaba, puteai să îți puful ăla în palme. Nu m-am gândit până n-a apărut o fată, am crezut că era străină și ea. Nu vorbea cu nimeni, nu se înțepa, nici nu se murdărea. Noi eram toți la fel. Mai erau și alte fete, dar nu ca ea. Când am vrut să-i vorbesc, parcă s-a evaporat și a apărut câțiva metri mai departe, știam dinainte că n-o să-mi răspundă.

Mara s-a împiedicat și el a ținut-o să nu cadă.

Venea mereu un grup de tineri, se împrăștiau toți printre noi și ne dădeau pliante. Ne vorbeau serios ca niște studenți. Ziceau că din cauza noastră o să dispară marea și că deja a scăzut. Noi stăteam și ascultam, dar apărea imediat supraveghetorul și ei o luau la fugă strigând: nu ne luați apa.

S-au oprit la un chioșc și au luat câte o înghețată și Mara a vrut să desfacă imediat hârtia, dar bunicul le-a luat pe amândouă și le-a pus în valiză.

— Când se topește, are gust mai bun, așteaptă până acasă.

Ea s-a strâmbat, a mai întrebat o dată cine e Lili fără să primească vreun răspuns, apoi și-a târșâit mai departe pantofii.